

Kırık Asa Ve Güleç Şarkı

– kul mehmet · 25 Ekim 2024

Kırık Asa ve Güleç Şarkı

“Asası kırık bir düş, güleç bir şarkı, Ruhumun söküklerinde saklı yakarışlar. Cengâver bir mevsim, ölümsüz nazire, Kendi öyküm, kendi ömrüm, dik başlı kalemim. Yıldız Gülüm”

Mimoza çiçeği, gönlümün ortasında açan, İçimde yaşattığım Akdeniz iklimi. Kara iklimin karanlığında, debdebeli karın kıyısında büyüyen çiçeklerim. Mevsimsiz açan çiçeklerim sevincimle gönlümde, İçine sığındığım kale ise aşk. Gizemin izini süren hecelerim, dik duran aşkla bu gönlüm göğsüne saplanmış hasretin şarapnel parçalarını çıkarırken mutlu ve mesudum. Yağan kanın izinde kardığım rengim, kandığım matemim son hecesinde. Kaybolmakla iştiğal ömrün, içinde bitmeyen umutlarımla hayallerim saklı.

Gecenin karanlığında parlayan yıldızlar, ruhumun derinliklerinde yankılanan fısıltılar. Bir rüzgâr esintisi, umut dolu bir nefes, kırık asanın ucunda yeşeren yeni bir filiz. Güleç şarkının melodisi, kalbimde yankı bulur, her notasında bir hatıra, bir anı canlanır. Kendi öykümde kaybolurken, bulduğum huzur, gülümseten mizacıyla kalemimle yazdığım her satırda saklıdır. Çöl çiçeğim, susuzluğa inat açar, Akdeniz'in sıcaklığı, içimde bir bahar. Ara iklimin soğukluğunda, bir umut ışığı, gönül dalımda açan, mevsimsiz çiçekler. Gizemli heceler, bir araya gelir, kalemimin ucunda, bir dünya belirir. Aşkımın izinde, akan kanın rengi, matemim son hecesinde, saklı hayallerim.

Şimdi, bu denemenin devamında, içimdeki duyguların derinliklerine iniyoruz. Her bir kelime, her bir cümle, ruhumun en aydınlık köşelerinden süzülüp gelen birer yankı. Kırık asanın ucunda yeşeren umutlar, güleç şarkının melodisinde can bulan hatıralar. Kendi öykümde kaybolurken bulduğum huzur, muhabbet yüklü kalemimin izinde saklı. Gözlerimde parlayan yıldızlar, ruhumun derinliklerinde yankılanan fısıltılar. Bir rüzgâr esintisi, umut dolu bir nefes. Kırık asanın ucunda yeşeren yeni bir filiz. Ve işte, bu denemenin her satırında, her kelimesinde, içimde saklı kalan duyguların izini sürüyorum.

Yokluğun derinliğinde kaybolmuşken, inancımın sesinde yankılanan umut, karanlık gecelerde parlayan bir yıldız gibi. Her düşüşümde, yeniden kalkmamı sağlayan güç, Rabbim yardımı, kalemimin ucunda beliren kelimelerde düşlerim gizli. Kalemim, içimde açan çiçekler gibi; zayıf ama bir o kadar da dayanıklıyım. Her bir harf, yaşadığım acılara ve sevinçlere tanıklık ederken, ben de bu yolculuğun bir parçası oluyorum. İlahi Adaletin varlığına olan inancım, beni ayakta tutan en sağlam dal. Umut, hayatta kalmamı sağlayan bir ışık; belki de en karanlık anlarımda bile içimde bir kıvılcım gibi yanıyor. Kırılan dallarım, geçmişteki hatalarımla ve kayıplarımın izlerini taşıırken, yeniden filizlenen umutlarım, geleceğe dair yeşeren hayallerim oluyor.

Her yeni gün, yeniden doğuşu simgeliyor. Kırık dökük kalemimle yazdıkça, içimdeki boşluğu dolduran kelimelerle, hayatın anlamını keşfediyorum. Düşüncelerim arasında kaybolmuşken, yeniden bulduğum o umut dolu anlar, beni yeniden hayata bağlıyor. Umudun ve inancın gücüyle dolu bu yolculukta, her kelime bir adım, her cümle bir nefes gibi. İçsel çatışmalarımın gölgesinde kaybolduğum anlarda bile, kalemimle oluşturduğum dünyada yeni ufuklar açıyorum. Duygularımın derinliklerinde gezinirken, her bir düşünce bir tuğla gibi, kale duvarlarımı yükseltiyor.

Hayatın karmaşası içinde kaybolmuşken, yazdıkça kendimi buluyorum. Kırık dökük hatıralarım, geçmişin yüklerini taşıyor ama aynı zamanda geleceğe dair umutlarımı da besliyor. Her çiçek, açtığı her yaprakla, içimdeki karanlığı aydınlatan bir ışık gibi. Bu çiçekler, hayata tutunmamı sağlayan birer simge; belki de yaşamın ne kadar kıymetli olduğunu hatırlatan birer işaret. İlahi Adalet, bazen görünmeyen bir el gibi, beni yönlendiriyor. Kayıplarımın ardından gelen yeniden doğuşlar, her seferinde beni daha güçlü kılıyor. Umut, içimdeki en derin yara izlerinin üzerine bir merhem gibi sürülüyor. Düşlerim, belki de en karanlık anlarımda bile, ışık saçarak beni sarıyor.

Yazdıkça, içsel yolculuğum daha da derinleşiyor. Her kelime, ruhumun bir parçası; her cümle, varlığımın bir yansıması. Umut dolu bir geleceğe dair inancım, beni ayakta tutan en sağlam temellerden biri. Kırılan dal ve yapraklar, yeniden filizlenen umutlarımın yanında sadece birer hatıra olarak kalıyor.

Umudun ve inancın beni sarıp sarmaladığı bu kelime denizinde, her yeni cümle bir kapı açıyor. İçsel yolculuğumda kaybolmuşken, yazdıkça kendimi yeniden buluyorum. Kırık dökük hatıralarım, geçmişin yüklerini taşıırken, her bir kelimeyle geleceğe dair umutlarımı yeniden yeşertiyorum. Hayatın karmaşası içinde, bazen kaybolmuş gibi hissediyorum. Ama kalemim, içimdeki derin duyguları kâğıda dökerken, karanlık anların bile bir anlamı olduğunu hatırlatıyor. Her kelime, bir adım; her cümle, bir nefes. Yazdıkça, içimdeki boşluk doluyor, ruhumun derinliklerinde açan çiçekler gibi.

İlahi Adaletin varlığına olan inancım, beni ayakta tutan en sağlam dal. Umut, karanlığın içinde parlayan

bir yıldız gibi; belki de en zor zamanlarımda bile içimde bir kıvılcım olarak yanıyor. Kırılan dallarım, geçmişteki hatalarımın ve kayıplarımın izlerini taşıırken, yeniden filizlenen umutlarım, geleceğe dair yeşeren hayallerim oluyor. Her yeni gün, yeniden doğuşu simgeliyor. Kalemimle yazdıkça, içimdeki karanlığı aydınlatan kelimelerle, hayatın anlamını keşfediyorum. Düşüncelerim arasında kaybolmuşken, yeniden bulduğum o umut dolu anlar, beni yeniden hayata bağlıyor.

Bu yazı, sadece bir ifade değil; aynı zamanda bir direniş. Hayatın zorluklarına karşı dimdik durmanın, kırılmadan, dökülmeden devam etmenin bir sembolü. İçimdeki güç, kelimelerimde hayat buluyor. Umut, her an yeniden doğuyor ve ben de bu umudu yaşatmak için yazmaya devam ediyorum.

Mehmet Aluç

Bu yazı Yıldız kardeşimin “Hele Ki: Bir De “ol” Dedi Mi?” Eserini okuduktan sonra birkaç cümle ve paragrafı içine katarak yazılmıştır.